

frie det Duffe, som er udtalt fra Rigsdagens Side. Jeg kunde ønske, at der i denne, jeg kunde maaskee sige, i flere Aar tilbagevendende Lov, fra Ministeriets Side ligeoverfor Folkets Repræsentation var vist en noget mere imødekommende Holdning; idet det jo er ganske vist, at det Maffineri, hvortmed man gik over fra Absolutismen til den constitutionelle Forfatning, ikke ganske kunde bibeholdes i den Stikkelse, hvori det der foresandtes, men at nødvendigvis meget store og væsentlige Forandringer deri maatte foregaae, saaledes at vi ikke uden Videre kunne basere visse nye Gage- og Lønningelove paa det forefundne Maffineri, men maae søge at faae en anden Ordning tilveie. Som et forberedende Skridt til en saadan vigtig Foranstaltning forekommer det mig at være, at der fra Ministeriets Side viskes en Bestræbelse efter at komme til Klarhed over, hvilke Indtægter Ministeriet har at raade over, navnlig med Hensyn til Lønningen af de sportulære Embeder, og at først naar der s. Ex. ved Redfattelsen af en Commission var erhvervet nyttige Oplysninger om dette vigtige Punkt, og man saaledes havde beregnet den ikke ubetydelige Statteydelse, som ikke foresindes i de directe, ja, ikke engang i de indirecte Skatter, en Statteydelse, hvormed Befolkningen lønner og lønner høit et ikke ringe Antal Embedsmænd, jeg siger: først naar dette var bragt til Klarhed, først da troer jeg, at vi, efterat have gjort det i Penge, og efterat have opgjort Forholdet nøiagtigere, end hidtil er skeet, kunne begynde paa at gaae over til at give den almindelige Lønningelov, som jeg troer, at Rigsdagen ved flere Leiligheder har ønsket.

Formanden: Rigsdagsmanden for Randers Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Klee: Siden jeg har faaet Ordet — rigtignok ved en Misforstaaelse — skal jeg benytte mig af Leiligheden til at fremkomme med nogle Bemærkninger. Jeg skal da først bringe det høitærede Ministerium min Tak, fordi der dog engang er vist en alvorlig Bestræbelse efter at komme til Ende med den uheldige Tilstand, hvori en stor Deel Embedsmænd for Dieblirket befinde sig. Jeg troer, at der i

denne Lov er faa meget Godt, at i Reglen Enhver, der tjener Staten, kan være vel tjent med den, og at den derved igjen er til Gavn for Staten. Som det første, jeg troer at være heldigt, er Optagelsen af det Princip at aflægge Embedsmænd med en fast bestemt Gage, det efter mit Anskuelse er den eneste rigtige og paalidelige Værdimaaler for præsteret Arbeide. Der har været stor Strid derom, men jeg for min Part er overbevist om, at Ministeriet dennegang er slaaet ind paa den rigtige Veie. For Indførelsen af dette Princip skal jeg altsaa tillade mig at bringe det høitærede Ministerium min, og jeg troer ogsaa hele Embedsstandens Tak. Det andet Princip, som gaaer igjennem Loven, er at indskrænke Embedernes Antal uden for Dieblirket at bortkaste de brugelige Kræfter; jeg hører ogsaa til dem, der antage, at det er rigtigt at erholde færre, men rigeligt lønede Embedsmænd; jeg troer derfor ligeledes, at dette andet Princip, som søges gennemført, er fuldkommen rigtigt, og jeg skal ogsaa bringe Ministeriet min Tak, fordi det i saa Henseende har gjort et Skridt. Men, fordi Embedsmændenes Antal bliver indskrænket, derfor troer jeg ikke, at det er rigtigt, at man gaaer ind paa at indskrænke de forskjellige Classer. Der er nemlig, som bekendt, 4 forskjellige Classer af de egentlige saakaldte Contoir-Embedsmænd; den første er Contoircheferne, den anden Fuldmægtigene, den tredje Cancellister eller, som man i gamle Dage kaldte dem, Copister, og endelig den fjerde de mere Underordnede. Det er med Hensyn til denne sidste Klasse, at jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger. En æret Rigsdagsmand har allerede gjort opmærksom paa, at det fra det oekonomiske Standpunkt vilde være mindre rigtigt at udelukke, netop denne Klasse fra fast Forsørgelse.

Den simple Følge vil være, ikke alene, at man handler inconsequent, men ogsaa, at man kommer til at betale Arbeidet dyrere; det ligger i Sagens Natur, at det vil være overordentlig vanskeligt at erholde og beholde den Klasse af Embedsmænd, der ansættes under daarlige Vilkaar og med daarlige Udgifter. De have som oftest ikke noget Haab om at erholde